

I'm useless

Vicente Baeza

30 mei - 4 juli, 2026

Maken wij onze materialen of maken onze materialen ons? Het werk van Vicente Baeza roept vragen op over de wisselwerking tussen creativiteit en lichamelijkheid, vragen over de essentie van het creatieve proces waarin ideeën, gevoelens en intuïties omgezet worden in materiële vormen. In de tentoonstelling *I'm useless* presenteert hij een reeks nieuwe werken waarin hij het oppervlak benadert als een plek waar handelingen, materialen en tijd restsporen achterlaten in plaats van vaste beelden. Alles draait om het proces.

Crosses, 2026, is een groot werk, met een liggend formaat en breder dan menselijke armen kunnen reiken. Het is gemaakt op rubber, een niet-poreus, flexibel en resistent materiaal. Wat je ziet is een roestig soort oranje vlak waarin acht blauwe rechthoeken, met daarop een tekening van over elkaar liggende voeten, zijn uitgespaard. Het oranje vlak lijkt met alle vlekkerige, licht-donkere kleurnuances op een woestijn-landschap, maar zou ook de uitvergroting van de huid van een reptiel kunnen zijn. Baeza begon dit werk door het rubber op te schuren, daarna liet hij er acrylverf op uitvloeien met daar overheen solvent dye, een type kleurstof dat volledig oplosbaar is in alcohol en dat parels geeft op het oppervlak wat maakt dat de acrylverf als het ware gaat drijven. Vervolgens drukte hij stukken karton op het oppervlak, draaide het rubber om en deed hetzelfde op de achterkant als op de voorkant. Natte verfvlekken op de vloer maakten afdrucken op het rubber, zoals van de kreukels van het plastic dat op de vloer lag. Het effect van de handelingen is dat het beeld doorwerkt oogt en als door de tijd getekend. De close ups van verstrengelde voeten zijn rechtstreeks op het rubber gemaakt met pastel krijt.

Baeza gaat in zijn rubberwerken de uitdaging aan met een drager die zowel ingrepen registreert als afweert. Het rubber kan worden bewerkt met gutsen, gesneden, geschuurd en ingedrukt, waardoor gebaren zowel als fysieke afdrucken als visuele sporen worden geregistreerd. Verf, kleurstoffen en andere substanties dringen niet volledig door, maar hopen zich op, breken en verharderen tot een korst op het oppervlak, waardoor een gelaagde reeks van sporen, scheuren, vlekken, texturen, schaduwen en wolken ontstaat. Zijn werken functioneren als registraties van transformatie waarin kleur, materiaal, ruimte en tijd elkaar kruisen. Door de confrontatie tussen industrieel materiaal en het klassieke medium van de tekening worden intuïtieve impulsen en persoonlijke 'regels' in het proces geproblematiseerd wat een interessante spanning oplevert.

Intuïtie speelt een belangrijke rol en begint voor Baeza bij het denken aan iets tastbaars, aan materialen, vanuit de herinnering of projectie. De vraag hoe ze zouden voelen en hoe ze zouden reageren op bepaalde acties, het idee dat ze iets nieuws zouden kunnen brengen, vormt de uitdaging. Baeza: *"Ik werk vrij traag, het is geen action painting wat ik doe. Mijn intuïtie strekt zich wat langer uit over de tijd, en in die zin beïnvloedt dit mijn proces. Mijn intuïtie is een wijze van werken. Ik dwing mezelf om iets 'verkeerds' te doen, zeg tegen mezelf dat ik alles moet verpesten om echt een risico te nemen. Belangrijk voor mijn werk is juist om niet de controle te willen hebben, te laten gebeuren wat niet gepland is: daar ontstaat het mysterie, een openbaring."*

De titel van de tentoonstelling *I'm useless* geeft uitdrukking aan het fundamentele concept van risico nemen, en aan een kritische relatie tot systemen en regels. Baeza: *"Ik hoop dat het materieel tot uiting komt, van het ene werk naar het andere. Er is een overtuiging en een geloof in het leren kennen van mezelf door middel van kunst. De tegenstrijdigheid ten aanzien van zekerheden: mijn lichaam verlangt naar zekerheid, maar mijn ideologie gelooft in onzekerheid. Ik belichaam een innerlijk conflict, ik leer een balans te vinden en beide te accepteren. Ik ben ook mijn eigen materiaal; als ik over mijn werk praat, praat ik over mezelf. Ik wil de betrokken maker zijn, niet de toeschouwer. Geen extern subject. Ik zou mijn werk niet autobiografisch noemen, ik maak geen verhaal over mezelf, het is meer metafysisch. Ik wil dat mijn werk mijn gevoelens en ideeën weerspiegelt. Ik denk dat het onmogelijk is, maar toch, het is een beetje gek om te zeggen dat ik het ben, maar dat is wel de benadering die ik hanteer."*

I'm useless

Vicente Baeza

May 30 - July 4, 2026

Do we make our materials, or do our materials make us? The work of Vicente Baeza raises questions about the interplay between creativity and corporeality, questions about the essence of the creative process in which ideas, feelings, and intuitions are transformed into material forms. In the exhibition *I'm useless*, he presents a series of new works in which he approaches the surface as a place where actions, materials, and time leave residual traces rather than fixed images. Everything revolves around the process.

Crosses, 2026, is a large work with a horizontal format, wider than human arms can reach. It is made on rubber, a non-porous, flexible, and resistant material. What you see is a rusty, orange-red surface in which eight blue rectangles, each bearing a drawing of overlapping feet, have been cut out. With all its mottled, light-dark color nuances, the orange-red surface resembles a desert landscape, but it could also be a magnification of a reptile's skin. Baeza began this work by sanding the rubber; he then allowed acrylic paint to flow onto it, followed by solvent dye—a type of dye that is completely soluble in alcohol and creates beads on the surface, causing the acrylic paint to appear to float. Next, he pressed pieces of cardboard onto the surface, turned the rubber over, and did the same on the back as on the front. Wet paint stains on the floor made imprints on the rubber, like the creases of the plastic lying on the floor. The effect of the actions is that the image appears worked and marked by time. The close-ups of intertwined feet were made directly on the rubber with pastel chalk.

In his rubber works, Baeza takes on the challenge of a support that both registers and repels interventions. The rubber can be worked with chisels, cut, sanded, and pressed, whereby gestures are recorded as both physical imprints and visual traces. Paint, dyes, and other substances do not penetrate fully but accumulate, break, and harden into a crust on the surface, creating a layered series of traces, cracks, stains, textures, shadows, and clouds. His works function as registrations of transformation in which color, material, space, and time intersect. Through the confrontation between industrial material and the classical medium of drawing, intuitive impulses and personal 'rules' in the process are problematized, resulting in an interesting tension.

Intuition plays an important role and, for Baeza, begins with thinking of something tangible, of materials, from memory or projection. The question of how they would feel and how they would react to certain actions, the idea that they could bring something new, constitutes the challenge. Baeza: *"I work quite slowly; what I do is not action painting. My intuition extends a bit longer over time, and in that sense, this influences my process. My intuition is a way of working. I force myself to do something 'wrong,' tell myself that I have to mess everything up to really take a risk. What is important for my work is precisely not to want to be in control, to let happen what is not planned: that is where the mystery arises, a revelation."*

The title of the exhibition *I'm useless* expresses the fundamental concept of risk-taking, and a critical relationship to systems and rules. Baeza: *"I hope that it happens materially, from one work to the next. There is a conviction and a belief in getting to know myself through art. The contradiction of having certainties: my body wants to have certainties but my ideology believes in uncertainty, I embody an inner conflict, I learn to get balance and to accept both. I am my own material too, when I talk about my work I am talking about myself. I want to be the involved maker and not the observer. Not an outside subject. I would not say my work is autobiographical, I don't make a story about myself, it is more metaphysical, I want my work to be my feelings, to be my ideas, I guess it is impossible, but still, it is a bit crazy to say that is me, but that is the approach that I have."*